

MERYEM KORAY

meryem.koray@gmail.com

2019.08.16 04:00

İşçi-Sendika; Sınıf-Siyaset

Memleketimin gündemi her zaman yoğun... Her zamanki siyasal ve ekonomik kaygıların yanı sıra Suriye'deki güvenli bölge ya da Babacan'ın ve Davutoğlu'nun parti kurma girişimi gibi yeni konular var ki, bu ballı şerbetli, ilgi çekici konuların yanında yılların dertlerine sıra gelmiyor.

Oysa bugün her meşrebin bir internet gazetesi olduğundan konular gibi görüşler de katlanmış durumda ama güvenlik koridorunda ABD mi, Türkiye mi etken olacak; Babacan'ın liderlik niteliği ne kadar; muhafazakarlar neden AKP'den uzaklaştı gibi şenlikli konular varken can sıkıcı sorunları kimse takmıyor!...

Bu şenlik içinde TÜİK'in Mayıs 2019 istihdam ve işsizlikle ilgili raporu da pek kimsenin umurunda değil!.. Oysa Rapor'daki verileri vahim... Özetlersek, Türkiye genelinde işsizlik geçen yılın aynı dönemine göre 3,1 puan artışla yüzde 12,8'e, tarım dışı işsizlik de 3,4 puan artışla yüzde 15'e yükselmiş.

15 ve daha yukarı yaştakilerde işsiz sayısı geçen yılın aynı dönemine göre 1 milyon 21 bin kişi artarak 4 milyon 157 bin kişiye çıkarken, genç nüfus (15-24 yaş) işsizliği de 5,5 puan artarak yüzde 23,3'e ulaşmış.

Rakamların anlamı açık; Türkiye 'deki kronik işsizlik sorunu daha da büyüyor!... Peki, siyaseti, medyası, sendikasına bakıldığında bu sorun onların gündemlerinin kaçınıcı sırasında!...

Gördüklerimize bakarsak yanıt belli!.. Siyasetçiler mutat açıklamalarını yapmakta; uzmanlar suya sabuna dokunmayan bilgileri konuşurmakta; medyadaki bir iki yazar da yasak savar gibi konuya değinip geçmekte...

Kronik sorunlarda mutat döngüler ülkesidir Türkiye...

Fikirler üretilir, fikirler çeşitlenir, yoğun tartışmalar yapıp raporlar hazırlanır ama sorunlar oldukları yerde kalırlar!...

Çünkü bu sorunlar siyasetten ekonomiye radikal değişiklikler gerektirir; Türkiye'de ise, hatta dünyada denilebilir- bu değişiklikleri yaptıracak güçler zayıftır; şenlikli konulara daldırılıp daha da zayıflamaları istenir, başarılı da...

İşsizlik, daha doğrusu istihdam sorunu da bunlar arasındadır...

Yokmuş gibi davranılamaz; çünkü işsizlik herkesin ensesindedir... Ama gerçekçi, kalıcı çözümlere küresel ekonomik sistem -kapitalizm-izin vermediği gibi, sağcı, liberal siyasal iktidarların da işine gelmez bu çözümler..

Çözümü konuşulmayınca sorundan söz etmekse benim pek içimden gelmez... Biliyorum ki, siyasetçisinden sendikacısına, bilim dünyasından medyaya hemen herkes görevini yerine getirmek üzere bu sorunları ela alsa, ya da almış gibi görünse de kimse sorunu “boşluktaki rafına” kaldırmaktan vazgeçmeyecek.

Örneğin “çalışma hakkı” diye bir hak siyasetten de, bilim dünyasından da silinip gitmiştir!..

Sorunun özü de, asıl sahipleri olan geniş anlamda emekçiler ve sendikaların bu hakkı rafa kaldırmayı kabullenmeleri, bu haktan vazgeçmelerinde yatmakta..

Konuyu siyasal-sosyal-ekonomik mesele yapmaları, bir mücadele konusu haline getirmeleri gerekirken ne emek-sendika, ne sendika-siyaset ilişkisi bu bağlamda oluşmakta...

Şimdi Türk-İş Başkanı'nın önündeki mikrofonu eliyle kapatarak yanındaki Bakan'a; **'uzasa işi karıştıracamız en azından kapattım'** demesi konu oldu ve Başkan'ın da “hep işçinin yanında oldum” savunması yaptığını öğrendik.

Ben de, başkana, “işçinin yanında olmak” bu mudur diye sormak istiyorum!.. Örneğin 15 milyonu geçen emeğin yaklaşık % 90'ı sendikalı değil; toplu sözleşmeden yararlananlar 1 milyonu biraz geçmekte; hormonlu sendikalar büyürken diğerleri üye kaybetmekte; taşeron işçiliği artarken enformel istihdam sigortalı işçiyi tehdit etmekte; hak aramak için grev yapmak neredeyse olanaksız hale gelmiş durumda; ücretler refahı bırakın enflasyonu bile karşılayamıyor; işsizlik durmadan artarken sendikalı işçinin de ücretlerden fedakarlık etmek zorunda kaldığı bilinmekte...

Özetle, ne zaman ki bunlar karşı siyaseten çare aramaya başlıyorsunuz, ancak o zaman “işçinin yanında oldum” gibi lafları etme hakkınız olur demek istiyorum.